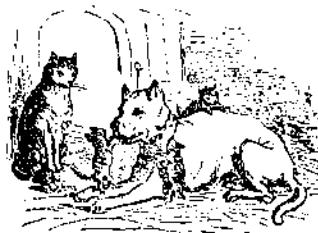

Единъ денъ котката дойде при кучето, захванѫ да мече и да го гледа право въ очите, като че искаше да му каже: „добрый другарь, смили се надъ горкигъ ми котенца и ги прибери въ килибата си!”

Кучето разбра молбата на котката и прибра котенцата въ килибата си. И двѣтѣ животни натрупаѫ въ единъ жгътъ на килибата малко сънце и положихъ малкигъ котенца. Котката се зарадва много отъ добрина-та на кучето. Всеки денъ сутринъ и вечеръ се приби-раше въ килибата да ги храни до гдѣто порастятъ.

Когато котенцата порастятъ тѣ захванѫтъ да си играятъ и да се хапятъ по уши тѣ и опашката. Ку-чето си мислѣше че това е илантина и отиваше да ги растърва. Но нѣкога си играятъ и съ него: едно се катереше на гърба му, друго го хапѣше по шията, а трето го дращеше по постъ. Така захванѫтъ да си играятъ отъ сутринъ до вечеръ кучето и котенцата. По-

нѣкога майката стоеше на страна и гледаше какъ се веселятъ малките ѝ рожби. Тя бѣше благодарна отъ ку-чето, но и то отъ неѧ. Ако не бѣхъ котенцата и ко-тката, то цѣнне да живѣе самичко въ килибата си, пѣ-маше кой да го развеселява и цѣнне да бѫде винажи-огриженено.

И тѣй кучето и котката живѣмѫ като истински и вѣрии другари. Истинскитѣ и вѣрии другари приви-тѣ человѣка да забрави по нѣкога най голямитѣ си гри-жи и да го развеселятъ.